

Femeia...

La mulți ani, femeie dragă,
Mamă, soră sau bunică,
La mulți ani, rază de soare,
La multi ani, floare-nflorită.

O, femeie, chip de înger
Ai pășit în viața mea
Cu blândețe, gingăși,
Mi-ai înseninat lumea.

Te ador până la soare,
Pân' la stele și-napoi,
Făptură firavă,
Ca din rai adus la noi.

Să ai o zi minunată
Și un an și-o taină lungă,
Să zâmbești, să fii senină,
Să iubești, să fii iubită!

Crizantema

Crizantema, floarea rară,
Cu petale ca o moară,
Colorată- n mov, roz, galben
Cu-al lui magic joben.

Pe câmpia cea întinsă,
Stă cu rădăcina prinsă
Crizantema ca un soare
Plină, plină de culoare,
Ea privește și se miră
Cum toți oamenii-o admiră.
Un rubin într-o splendoare,
Crizantema floare mare,
Se întreabă de ce, oare,
N-or privi și altă floare.

O, Primăvară

O, Primăvară cât am sperat să vii,
C-o zi mai repede s-ajungi,
Și la noi pe câmpii,
Cu ghiocei, fluturi și flori
Să vii iar să ne-ncânți
Și să ne spui, iar, tuturor,
Că s-a trezit natura,
C-au înverzit copacii
Și c-au venit gândacii.

Te- am așteptat un an întreg,
Să te văd iar aici
Ș- acum de fericire zburd,
Pe unde pot, pe unde- apuc
Ș-aștept cu nerăbdare
Să dai viață naturii,
Să înflorești mii de boboci,
Să faci păsări să cânte,
Cu rochia ta prea scumpă.

Îți mulțumesc că ai venit
Să mă încânți pe mine
Și cu mult drag eu îți urez,
O tainică sosire.

Copilăria

O, copilărie,
Ce dragă-mi ești tu mie
O frunză aurită,
Pe ramuri rătăcită.

Tu ani în șir m-ai încântat,
Cu jocul tău înseninat
Mi-ai arătat că fără tine,
Nu mi-ar fi fost prea bine.

Port zi de zi cu mine-un gând...
Unul frumos ș-unul urât,
C-atâția ani cu mine-ai stat
Ș-acum departe tu te-ai dus...
Copilărie, de ce-ai apus?

Îmi amintesc, când eram mică,
Să cresc-nălțând eu îmi doream
Ș-acum aș da orice,
Copil din nou să fiu...
Să mă joc iar clipă de clipă,

Să merg iar vara la bunici,
Să stau cu frații și părinții
Și iar să fiu un bobocel,
Ce-aleargă-ncetinel.

Stau liniștit, și mă gândesc,
Cum ai zburat fără "La revedere!"
Și-mi spun în gând, cu mult amar:
- Copilărie, draga mea,
întoarce-te, nu mai zbură!

Pe strazile Sibiului

Cu pași grăbiți te miști pe străzi,
Străduțe vechi și rătăcite,
Și nu mai prea ridici un ochi,
Să vezi și case liniștite.

Pe străzile Sibiului, de fel înguste,
Mii de pași au pășit,
Ș-au murdărit și pietrele
Și au uitat în jur a mai privi.

Pe lângă ei erau căsuțe,
Mai mici, mai mari și mai străvechi
Case de oameni, magazine, restaurante și-alte cele,
Adăpostite într-acei uitați pereți.

Dar, într-o zi o fată ridică capul,
Și-n fața ei ceva mirific se zări,
Părea uzat, pierdut în lume,
Părea urât și prăfuit,
Fără culoare, fără nimic.
Ș-acel ceva, plin de nimic,
Cu fata începu a povesti:
"- Eu sunt o casă ca multe celelalte,

C-obloane verzi, decolorate
Și cu vopsea, galbenă, ștearsă,
Cu ochii mari, lumina podului,
Aștept de vreme lungă să mă privească cineva..."
Fetița sta și tot privea,
Cum casa tot pălăvrăgea,
Deodat se ridică
Merse încet spre simplul ei prieten,
Și începu a-l mângâia blajin și-ncet...

Acel moment trezi magia,
Trezi iubirea fetei,
Trezi în inima ei mică
Un sentiment cum nimeni nu-l mai vede.

De-atunci ea tot iubi cu drag Sibiul,
Și-l lua la pas tot, iar și iar,
Pân' ce își da ș-aceasta glasul
Și merse-n cer ca un fluture înaripat...
